

Áldás Békeesség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”

(Zsoltár 90: 12)

Az újabb iskolai tanév kezdetén rengeteg szó esik a tanulás fontosságáról. A gyermekek számára ez ugyan még sok kihívással jár, felnőttként viszont tudjuk: állandóan képezniünk kell önmagunkat, mert így látásunk teljesebb körű lesz, új lehetőségeket nyerhetünk, vagy csak jobban elmélyülhetünk a minket érdeklő dolgokban. Persze, tanulni nem csak iskolapadban lehet. Valójában a nagybetűs élet kezd el minket megtanítani rengeteg dologra. Mikor elhagyjuk az iskolai kereteket, akkor ismerjük fel: bizony, az élet egy hatalmas iskola.

Hasonlóan működik ez a dolog a hitünk terén is. A konfirmációra készülve megismerhetjük Isten személyét, hitünk alapigazságait, a bibliai történeteket és egyházunk életének főbb vonásait. Aztán ahogy az élet újabb és újabb felismerésekhez vezet, elkezd változni – mondanám így: élővé válni – az eddig csak szavakban megtanult Isten-ismeret. Ahogy felfedezzük, hogy a Biblia igazságai a mindennapi életben hogyan köszönnek vissza, egyre inkább ráébredünk arra is, milyen életutaktól óv meg bennünket a mi Istenünk, ha megtartjuk mindazt, amire kér, és távol tartjuk magunkat mindattól, amit tilt. Tulajdonképpen a bölcsesség-irodalom gyűjteményei éppen ezzel a céllal fogalmazódtak meg. Élettapasztalatok gyűjteményét olvashatjuk a Példabeszédek Könyvében, a Prédikátor Könyvének sorai között, vagy a Zsoltárookban.

Ez a fajta tanulás legalább annyira fontos, mint a mindennapi önképzés a világi életben. Mindannyian látjuk, milyen nehezen boldogul az, akinek nem adatik meg a tanulás lehetősége. Hasonló a helyzet a hitbeli tanulással is. Aki nem kész tanulni Isten dolgairól, hanem csak a konfirmációs előkészítőn megtanult ismereteivel próbálja megérteni Istent, olyan, mint aki általános iskolai ismereteivel szeretné megérteni az élet bonyolult dolgait, vagy épp az egyetemek ismeretanyagát. Éppen ezért fontos ma is az, hogy Jézusnak mai tanítványává legyünk – akkor is, ha az első tanítványi körrel ellentétben nekünk már más módon lehet tanulnunk Jézustól.

A 90. zsoltár kiemelt verse imádság. Isten felé fogalmazódik meg az ember szívéből, aki életét szeretné úgy leélni, hogy nem csupán a mának él. Kész tanulni. Nyitott mindarra, amit Isten mondani akar az életről. És ami a legfontosabb: Istentől akar tanulni. Nem siker-forgatókönyvekkel, vagy motivációs technikákkal akarja megalapozni életét, hanem a Teremtő Isten ember- és életszemléletével. A Bibliában a szív a gondolkodás központja (szemben a mai felfogással, miszerint a szív az érzések középpontja). Gondolkodásunk alapján dől el az élethez való viszonyulásunk, értékrendünk, céljaink egyaránt. Ha gondolkodásunk középpontjában az „én” áll, minden életmegnyilvánulásunk és szavunk önistenítésünket fogja tükrözni.

folytatás az 5.oldalon

Kedves Testvérek!

Az idei nyárunkról elmondhatjuk, hogy meleg és kiszámíthatatlan volt. Remélem, e levél olvasói közül sokan el tudtak menni nyaralni, pihenni, kikapcsolódni.

A nyár látszólag egy csendesebb időszak gyülekezetünk életében is, de ez csak a felszín, mert sokan, sokféle szolgálatban ilyenkor is dolgoznak. Például a kórházi szolgálat nem állhat le, hiszen a betegek ilyenkor is ugyanúgy várják a jó szót, segítséget, mint az év más szakaszában. Örömmel tapasztaltuk, hogy sok új testvér állt be ebbe a szolgálatunkba. Ezúton is biztatok mindenkit, hogy segítsenek a kórházmisszióban, de persze örömmel fogadjuk a segítséget egyházközségünk más munka- területein is.

A legnagyobb örömet a nyárban azonban mindig a gyerek- és ifjúsági táboraink jelentik. Isten iránti hálával számolok be arról, hogy minden táborunk „teltházas” volt. Jó volt látni a sok mosolyt és a tábor végén hallani a gyermekek szavát: ugye jövőre is eljöhettek? Itt köszönöm meg mindazok segítségét, akik a csoportok vezetésétől a mosogatásban való segítségig bármilyen szolgálatra ideszánták az idejüket.

Munkatársaimmal átnéztük és megterveztük az őszi időszak programját, és azt kell mondanom, sok és tartalmas alkalmunk lesz az óvodás korosztálytól a családi alkalmakon át az időseknek szánt programokkal bezárólag. Mindenkit biztatok arra, hogy olvassa a hírleveleinket és nézze a honlapunkat (www.frangepan.hu), vagy kövessen minket a facebook oldalunkon. De ne csak olvassa, jöjjön is el, legyen részese gyülekezetünk életének! Két programra külön is felhívnam a figyelmet: az egyik a tanévnyitó istentisztelet, amely szeptember 9-én 10 órakor kezdődik.

Úgy gondolom, sokféleképpen lehet készülni egy tanévre, de Isten áldása nélkül csak emberi fáradság lesz belőle. A másik program egy hálaadás azért, hogy elkészült templomunk tornya. Bár tavasz óta örvendhetünk a régi-új tornyunknak, a presbitériumunkkal egyeztetve mégis most ősszel adunk hálát, hogy Isten kegyelméből és emberi adományokból 40 év után eredeti formájában láthatjuk újra templomunk tornyát. A hálaadó istentiszteletet 2018. október 07-én, 16 órai kezdettel tartjuk, amelyre ezúton is hívjuk testvéreinket.

Ezúttal is úgy zárom soraimat, hogy a találkozás reményében

szeretettel:

Szloboda József

lelkipásztor

2018. augusztusában

Életkérdések: Taní-tani

Gyerekként halljuk az intelmet, de játszani szeretnénk.

Alig néhány hete még nyár volt. Szünidő, s a legtöbb gyerek fejében ébredés után az lehetett az első gondolat: de mit csináljak ma. Nem volt kötöttség, lecke, táska, dolgozat előszele, és precízen beosztott időrend. Volt, aki belesüppedt a semmibe, volt, aki táborokban, vagy rokonoknál szokta az otthonától eltérő szabályokat, s volt, aki erdőben, vízparton, csillagos ég alatt elfeledkezett az időről.

Ha meg kellene tippelnem, akkor viszonylag kevesen végeztek (a szó klasszikus értelmében) szellemi tevékenységet. Lehetett volna olvasni, gyakorolni mindazt, ami a tanévben kötelező volt, tanulni új dolgokat. Lehetett volna. Lehetett volna, mert a gyerek agya, mint a szivacs, úgy működik, mindent könnyebben befogad, és erősebb nyomot hagy. Ha arra gondolok, ma mekkora erőfeszítésembe kerül egy vers bemagolása, miközben a saját alsós gyermekemnek néhány perc alatt ott marad a memóriájában... De nem tanultunk verset. Ha arra gondolok, hogy majd év közben, egy matek házi kapcsán kiszámolt perceim lesznek elmagyarázni a módszert még vacsora előtt, most pedig akár apránként, heteken keresztül előtanulhattunk volna... De nem számoltunk csendes, nyári délutánokon.

Elrontottam volna valamit? Tanítanom kellett volna, ahelyett, hogy engedem játszani saját varázsvilága igényei szerint? Tudom, hogy ami most történik vele, az meghatározó lesz felnőtt élete során. Nevelhetnék belőle sakkvilágbajnokot. Elvileg. Talán. Vagy úszó olimpikont. Esetleg. Lehet. S ha nem teszem, ezeket nagy valószínűséggel elveszíti. De azt hiszem, ez nem rémít meg. Sokkal inkább az, hogy a nyáron számokban mérhetően több időt töltött velem, mint az iskolában. S ha akartam, ha nem, tanítottam. Tanítottam viselkedni, megszólalni, válaszolni, véleményt formálni, kitartani, örülni, nevetni, segíteni, szolgálni, elfáradni, időt beosztani, pihenni, hálásnak lenni, Istennel beszélni, várni, szeretni, gondolkodni, álmodni, elképzelni, előkészíteni... Vagy csak szerettem volna, mert hát igen, mindennek az ellenkezőjére is tanítottam.

Eltelik egy kevés idő, s látni fogjuk mivé vált, növekedett, fejlődött. És bár szeretnénk majd a hibáit rá, vagy valaki másra kenni, azokban saját magunkat kell felfedeznünk.

Felnőtt szülőként más kezébe adjuk a tanítás lehetőségét Először is azért, mert a törtekké váló osztást nem tökéletes bizonyossággal tudnánk elmagyarázni, a mohácsi vész dátumára még emlékezünk, a dinnyehéjről eszünkbe jut József Attila, de a paradicsomot zöldségnek mondanánk, az Avogadró állandó-ról pedig csak az tudjuk, hogy az „valami”.

Látjuk a villamoson, buszon, metróon, ahogy táskával a hátukon olyan terheket cipelnek, aminek reménység szerint majd hasznát veszik. Szeretnénk persze, ha az iskola úgy működne, mint az autósó futószalag, ahol minden magától történik, s az autó tiszta csillogó lesz akkor is, ha képes lenne az ellenkezőjét akarni. Szeretnénk, ha gyermekeink az iskolában eltöltött idő arányában lennének megnövekedett értékűek. Csakhogy (nem úgy, mint az autósóban), itt számít a hajlandóság. Nagyon számít. S ezért nem mindegy, ki tanítja, hol tanul, s mi ebben hogyan tudunk együttműködni. Ismerjük azt a helyzetet, amikor mi erővel sem tudjuk gyermekünk torkán letuszkolni a paradicsomos húsgombócot, a nagyanyjánál meg megeszi. Az egyik szülő mellett bátortalan, s vágyik a támogató szavakra, a jelenlétre, a másíknál pedig a bátorsága már-már megrémít.

Tanítani a gyermeket varázslat. Nem csak hogy érteni kell hozzá, de tudnunk kell, hogy ha sikerül az ajándék, csoda. Tulajdonképpen nem csinálunk mást, mint amikor Jézus azt mondta, hogy „kelj fel és járj”. A gyermek körül minden felnőtt a saját szavával, hitvallásával, tudásával, odafigyelésével mondja azt, hogy kelj fel és járj. Emlékszünk arra a pillanatra, amikor gyermekünk, unokánk, első lépéseit megtéve, botorkálva kereste az egyensúlyát. S mi ökölbe szorított kézzel adtuk át neki minden mentális erőnket, hogy segítsük, de vágytunk

arra, hogy egyedül képes legyen rá. Nos ennek az érzésnek nem szabad, hogy vége legyen. Soha.

Diákként sokszor vágytam arra, hogy felelés és dolgozat nélkül éljek túl egy napot. Pedig akkor kellett volna többet tanulni. Fért volna még a fejembe egy-két dolog. Nem hiszem, hogy túl voltam terhelve.

Felnőttként sokszor vágyunk arra, hogy feladataink végzése közben is „szabadságon lehessünk”. Ha minden körülöttünk élő ember pontosan tudná és tenné a dolgát. De nem így van. S leginkább a gyermekeinkkel nem így van. Nem mehetünk előlük szabadságra, mert ha akarjuk, ha nem, részt veszünk a „kelj fel és járj” programjukban. Isten rendelése szerint.

Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól. Példabeszédek 22: 6

*Koroknai-Tegez Ferenc
lelkipásztor*

Kedves Testvérek!

A 2018-19-es tanévben két új hitoktató is szolgálatba lép gyülekezetünkben. A rövid interjúban Vajda Attilát szeretném bemutatni.

Vajda Attila vagyok, 1995-ben születtem Délvidéken, Topolyán. Általános iskolai tanulmányaimat a szülővárosomtól 20 km-re levő Bácsfeketehegyen végeztem. Középiskolai tanulmányaimat pedig a szülővárosomban, mint mezőgazdasági technikus. A családom egészen kiskoromtól kezdve aktívan nevelt a gyülekezeti életre, aminek köszönhetően a középiskolában úgy döntöttem, hogy ezen irányvonalon szeretném az életem kiépíteni. Valami olyat szerettem volna, amellyel az Urat szolgálhatom, de a lelkipásztori hivatásra nem éreztem belső elhivatottságot. Ezért Isten elé vittem a bennem levő kérdéseket, és a

választ meg is kaptam. Tizedikes koromban, az otthoni gyülekezetben egy gyermek evangelizációs tanfolyamot szerveztek, ahová én is meghívást kaptam. A tanfolyam elvégzése után nem is volt bennem kérdés, hogy mi szeretnék lenni. A középiskola végeztével a Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Karára jelentkeztem református hittanoktató szakra. Sikeres felvétel után 2014-ben megkezdtem tanulmányaimat a főiskolán. Már a főiskolás éveim alatt is örömmel végeztem szolgálatot a hittanoktatásban. Először Nagykőrösön tanítottam egy állami iskolában heti egy órában, ahonnan Kecskemétre kerültem két, szintén állami iskolába városi óraadó hittanoktatóként. A főiskola végeztével a Kecskeméti Református Egyházközség főállású hittanoktatója lettem, és kerek egy esztendeig oktattam hittant két iskolában és két óvodában. Összesen három évet hitoktattam Kecskeméten, és úgy érzem, hogy ez alatt a három év alatt hitben és szakmaiságban is sokat tudtam fejlődni. Angyalföldre azért jelentkeztem, mert szerettem volna egy kisebb gyülekezetben is kipróbálni magam, illetve valahol máshol is kamatoztatni a megszerzett tudást, tapasztalatot. Az előttünk álló tanévre nézve Isten gazdag áldását kívánom, és bízom benne, hogy szép létszámban tudunk új gyerekeket is integrálni a gyülekezetbe, ezzel is a jövő gyülekezetét építve.

- **G: Eltelt néhány év az iskolai hitoktatás bevezetése óta. Hogyan látja most az iskolai hitoktatás helyzetét?**
- **A:** Erről igazából keveset tudok nyilatkozni. Délvidéki származásom lévén számomra mindig is természetes volt az iskolai hittan, ugyanis a kötelező hittanoktatás bevezetése közel húsz éve volt. Magyarországon a hittanoktatás helyzetét egyre gyümölcsözőbbnek látom. Ha a múltba tekintek, azt kell mondanom, hogy fejlődő,

legfőképp az oktatási intézmények részéről. Azt látom és élem meg, hogy az utóbbi időben az iskolák elkezdtek törekedni arra, hogy a hittanoktatáshoz szükséges feltételek a hittanoktatók részére biztosítva legyenek. A szülők és a gyerekek pedig egyre jobban érdeklődnek, egyre nyitottabbak a hittanoktatás felé.

- **G: Min és hogyan lehetne változtatni?**
- **A:** Számomra három dolog van, amit úgy érzek, hogy mindenképp változtatásra szorul. Az első, hogy nem nyilatkoztatnám minden évben újra a szülőket, hogy a következő tanévben mit kívánnak választani: hittant vagy etikát. Ezt egész egyszerűen azért, mert a tananyag egymásra épülő, illetve a pedagógust, a hittanoktatót, a gyereket is egyaránt megviseli az ide-oda ingázás. A másik dolog, ami szerintem változtatásra szorul, az a hittanoktatásban részesülő gyerekek osztályzása. Szerintem a hittant nem lehet osztályozni. Persze tudom, hogy a gyerekek lexikális tudását mérnünk kell, azonban úgy érzem, hogy ettől a hittanóra is picit olyan lesz, mint bármelyik másik tanóra. A harmadik dolog pedig a tankönyvek szigorúbb lektorálása lenne, és az évek óta fennálló hibák javítása, bár ebben már tapasztaltam pozitív változást.
- **G: Miért tartja fontosnak az iskolai hittanoktatást?**
- **A:** Elsősorban azért, mert a gyerek a pedagógustól olyan erkölcsi nevelést kell hogy kapjon, melynek a pedagógus által birtokosává válhat. A hit átadása végett nagyon fontosnak tartom a hittanórát, mivel hallottam már olyan példát, hogy a gyermek egy hittanóra alkalmával jutott el oda, hogy rábízta magát Jézusra. És ez nem csak a gyermek számára hatalmas öröm, hanem a hittanoktató számára is, hisz lényegében ez a hittanórák célja.
- **G: Kívánom, hogy minél több ilyen vagy ehhez hasonló élményben legyen része, és kívánom életére és szolgálatára Isten gazdag áldását!**
- **A:** Köszönöm. Áldás, Békesség!

Nagy Gábor

folyt. az első oldalról

De vajon hova vezet ez? Mindannyian látjuk az én-központú gondolkodás buktatóit. A bölcs szív, amelyről a zsoltáros ír, felismeri az ember létének értelmét, Isten iránymutatását, kéri Isten tanácsát, érti a történelem tanításait, felismeri a bűnök következményeit és igyekszik mindenkor úgy dönteni, hogy Isten előtt megállhasson azok következményeivel. Ami pedig szintén fontos: a bölcs ember időt tölt az Istennel. Kész tanulni, kéri látása megváltoztatását, ha az helytelen, vagy épp emberi indulatoktól vezérelt. Kéri, hogy Isten láttassa meg egy-egy emberi tettnek következményét a túlvilágon, igazítson helyes útra, vagy formálja ki a megbocsátás, az elfogadás, a hála, a lelki ellenállás, vagy bármely más lelki képesség eszközét ahhoz a feladathoz, amit a földi élet jelent, hogy ama örök életre megnyissa előttünk Isten a mennyet. Jézus tanítványokat gyűjtött maga köré. Ugyanakkor Isten ma is hív, hogy az örök életről tanítson minket. Engedjünk hívásának és nyitott szívvel „üljünk be” mi is Isten Országának „iskolapadjába”!

*Kiss Gyöngyi
beosztott-lelkipásztor*

Start Café - Hogy jól induljon a nap!

Kedves Olvasó!

Ebben a cikkben azt szeretném bemutatni, hogyan képes egy iskola közvetlen szomszeds g ban lévő gyülekezet nyitni a gimnazisták felé. Egyházunkban elterjedt vélekedés, hogy az emberek, ha szeretnének valamit Istenről megtudni, akkor j jjenek be a gyülekezetekbe, azaz maguktól tegyenek lépéseket ennek érdekében. Igen ám, csak ahhoz, hogy egy fiatal, aki otthon soha nem hallott Istenről, bej jjon a templomba, szüksége van egy h dra, amelyen keresztül meg tud érkezni egy gyülekezeti k zss gbe. Elsősorban nekünk szükséges nyitni fel j k, mégpedig úgy, hogy az a megközelítés számukra kellően felkeltse a kereszt nyseg iránt az érdeklődést.

A Gazdagréti Református Gyülekezet nagyon fontosnak tartja, hogy a gyülekezet közvetlen környezetben  l knek szolgáljon. Éppen ezért, amikor a gyülekezeti tereket m g a templom építésű előtt megtervezt k, már akkor tudták, hogy egy olyan k zss gi célú helyiséget is létre fognak hozni, amely a földig  r   vegablakokkal és a hatalmas ajtókkal azt sugallja a gazdagr ti lakosoknak, hogy a gyülekezet nyitni k v n fel j k, várja őket és fontosak a számára.

A gyülekezet vezetése felmérte, hogy a mellett k lévő szakközépiskola diákjainak mire lehet sz ks g k.  szrevett k, hogy a diákok sokszor lézengenek az iskola körül 8  ra előtt, hiszen a kamaszok többsége akkor tartózkodik az iskola falai között, amikor feltétlenül muszáj. Ebből a megfigyelésből jött az ötlet, hogy a teret, amit ezen célból  pített k, k v z v  alakítják.

A Start Café egy jó hangulatú, modern kialakítású kávézó, amely reggel 7 és 9  ra között, majd a tanítás után 13  ra és 15  ra között üzemel.

A gyülekezet tartja fenn a kávézót, és gyülekezeti tagok felv lta f znek k v t és szolgálnak a diákoknak. Nem célja a k v z n keresztül lenyomni a gyermekek torkán az evangéliumot, de készek bizonyoságot tenni, amikor annak helye és ideje van. A kávézóban kapható k v  és s ti  ra fel van tüntetve, de becs letkassza működik, mégpedig jól. Vannak olyan diákok, akik nehéz anyagi körülmények között élnek, de ők is magukénak  rzik a helyet,  gy előfordul, hogy k v val, cukorral járulnak hozzá a szolgálat működéséhez. Nem csak a gyerekek tudnak kapcsolódni a kávézóhoz, hanem gyülekezeti tagok is gyakran támogatják s tem nyel, k v val, cukorral, mézzel ezt a szolgálatot.

A kávézóban különféle programokat is tartanak. Volt már társasjáték-est, csocs  verseny, de rendeztek filmklubot is, és az udvaron már grillezés is volt. A kávézás k zss gb l 30-an vettek részt „ifi alpha” kurzuson, ahol Isten dolgairól hallottak. Többen csatlakoztak a gyülekezethez is.

Az iskola vezetése is támogatja a kávézó és egyéb, közös programok tartását, hiszen számukra is fontos, hogy a diákok ne az utcán t lts k az időt, ne kall djanak el. Amikor a diákok a kávézóban tartózkodnak, ez egy tanár-mentes  vezet. Ugyanakkor a tanári kar szeretettel vonul  t a kávézóba értekezletet tartani, amikor a diákok számára nem nyitott a helyiség.

Thoma László szerint, aki a gyülekezet lelkipásztora, a „h d” nem más a fiatalok felé, mint a bizalom a gyülekezeti tagok irányába. A kávézó csak eszköz a bizalom kiépítéséhez.

Szögyényi-Kovács Henrietta

Isten gondviseléséről – Ruth könyve alapján 3.

Olvasandó: Ruth 2: 1-7

Ruth könyvét olvasva, Isten gondviselésének módjairól szeretnénk tanulni valamit. Hajlamosak lennénk azt hinni, hogy Isten a benne hívők életét mindenben segíti, nehogy hiányt szenvedjenek bármiben, ugyanakkor találkozunk a Naomiéhoz és Ruthéhoz hasonló sorsokkal, akik életében nehezen értjük meg Isten mindenhatóságának azt az oldalát, hogy Ő bizony el is vehet valamit földi életünkől, hogy megtanítsa nekünk valamit az örök élettel kapcsolatban. Írásom alábbi soraiban mostani szakaszunk kapcsán Isten tervszerű cselekvésének felismerését szeretném megláttatni.

Naomi és Ruth, az anyós és a meny – miután elvesztették férjüket Moáb földjén – visszatérnek Betlehembe, Naomi városába. A szegényeknek jogukban állt az aratáskor szedegetni a lehullott gabonaszemekből, amely lehetőséggel élve Ruth pillanatnyilag el tudta tartani mindkettejüket szorult helyzetükben. Az Ige azt írja, hogy Ruth „véletlenül” éppen Boáz mezejére érkezett. Ő Naomi férjének távoli rokona, akiről Ruth nem is tudhatott.

Ebben a néhány versben is látszik, hogy miközben mi emberi lehetőségekkel igyekszünk irányítani az eseményeket, Isten a maga csendes módján minden emberi igyekezetet meghaladóan irányítja életünk menetét. Mikor nekünk, embereknek, nincs hatalmunkban befolyásolni az eseményeket, és imádkozunk Isten segítségéért, akkor Ő olyan módon segít, ahogy mi nem is reméltük volna. Akkor ad Isten megoldást, mikor nekünk már nincsenek kilátásaink. Többnyire persze nem úgy, ahogy mi kértük volna, vagy mi terveztük el. Isten viszont éppen ettől mindenható. Olykor nem a körülményeket, hanem hozzáállásunkat változtatja meg. Máskor új erőt ad hordozni valamit, amitől szabadulnánk, vagy látásunkat formálja át, hogy a veszteségből, kudarcból tanuljunk.

Naomi és Ruth tragédiája, Isten kapcsolat-felvétele volt velük. A korábbi éhínség idején Naomi és férje elhagyták Izraelt, elmentek Moáb földjére, mert nem bíztak abban, hogy Isten megkönyörül a népen és ad termést. Életüket reménytelennek látták. Hátat fordítottak Istennek. Mikor pedig Naomi elveszti férjét és két fiát is, hazatér. Újra Isten felé fordul. Amit menteni akart, nincs többé. Az egyetlen, aki maradt számára, Isten. Kimondatlanul, de szemlélete változásai mögött látjuk: megértette, hogy elsősorban az a fontos, hogy Isten mellettünk van-e, és csak ez után legyen fontos az, hogy szeretteink mellettünk állnak-e, vagy hogy alakulnak körülményeink.

Ruth már inkább megoldandó feladatot lát a kialakult helyzetben és nem merül el a reménytelenségben, vagy az önsajnálásban. Isten láthatatlan keze vezeti elhatározásra, vezeti lépteit, hogy hova menjen, és vezeti Boáz is, aki éppen akkor megy ki megnézni az aratókat, mikor Ruth is ott van.

Mit fogalmazzunk meg Isten áldásaival kapcsolatban akkor, mikor ez az áldás földi szemmel veszteség megélésével jár? Isten ott is kész áldásokat adni, ahol mi fájdalmakat élünk át. Ennek meglátását akadályozza az Istentől való elfordulás, az Istenre való nehezitelés és az önsajnálás. Ruth kész volt változtatni és előrelépése Naominak is segítségére vált, hogy a holnap felé nyissa gondolatait. Mikor veszteséget élünk át, hajlamosak vagyunk a múltba feledkezni. Fogadjuk el ezeket az eseményeket úgy, mint Isten vezetésének módját és kérdezzük Őt, mit szeretne velünk megértetni! Isten minden szálát a kezében tart. Semmi nem történik, amit Ő ne engedne, amiről Ő nem tud. Nehéz elfogadni ezt hittel, de a hit éppen ott kezdődik, hogy bízom Istenben akkor is, ha én nem értem, nem látom, hova vezet egy esemény kapcsán. Isten nem lekéselt a segítségről, mikor rossz történt életünkben, hanem vezette az események fonalát – éppen azért, mert új dolgokat akar felfedni nekünk. Ehhez pedig nyitni kell afelé a holnap felé, amelyben jelen vannak megváltozott körülményeink.

Ifitábor - Jászboldogháza

Gyülekezetünk ifjúsága ebben az évben Jászboldogházára ment táborozni. Saját választás volt, saját szervezés, saját lebonyolítás. Döccenőkkel indult az előkészítés, mert megfogalmazott terveink rendre nem sikerültek. Mintha Isten valami mást akart volna...

Viszont

amikor megéreztek az ízét annak, hogy amit nem látunk előre, az mind szolgálhatja az Ő akaratát, egyre többen adták hozzá a lehetőségekhez saját elképzelésüket és erejüket. Mintha Valaki mértani pontossággal mérte és osztotta volna szét a részfeladatokat. Helyszínválasztás, táborhely árának kedvezményekkel való lelevelezése, helyszíni programok, lehetőségek. Tökéletes volt, ahogyan

a bibliai igékhez kapcsolódó beszélgetések - az idő múlását is feledtetve - interaktívvá váltak a fiatalok kezében, majd doktori előadás filológiai okfejtéssel.

A közülünk való séfek vezetésével azt ettük, amit főztünk. Sofőr szolgálat, anyagbeszerzés, sportversenyek, játékok. S mivel a tábor egy meleg vízü stranddal volt egy területen, így a szabad átjárás következménye volt az is, hogy titkosan (szó szerint) napfelkeltéig ülhettünk a medencében, megbeszélve a világ nagy dolgait.

Ha jól emlékszem, azon a napon, amikor a legtöbbben voltunk, 22 fővel töltöttük meg a vendégházakat. Az volt az érzésem, mintha 22 szolgáló diakónus azt játszaná, hogy nyaral, miközben senki nem képes a semmittevésre.

Jonathán szavát idézve - aki megtapasztalta, milyen, amikor az egy igaz Isten támogatása és áldása nyugszik rajtunk – valóságos tapasztalásunk volt arról, hogy gondot viselnek ránk.

„Az Úr legyen veled, mint volt az én atyámmal.”
(1 Sámuel 20: 13)

Koroknai-Tegez Ferenc

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi, Koroknai Tegez Ferenc, Nagy Gábor,
Szloboda József, Szögyényi-Kovács Henrietta

illusztráció: Csordás Flóra

Kiadja: Budapest Angyalföldi Református Egyházközség

A szerkesztőség címe: 1139 Budapest Frangepán utca 43.

Telefonszáma: 350-8659 email: anygalföld@bpszak.hu

A gyülekezet számlaszáma: 10700691-25603301-51100005